

Avantprojecte de llei d'universalització de l'assistència sanitària a càrrec del Servei Català de la Salut.

Preàmbul

L'article 23.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública, en els termes que estableixen les lleis.

Des de l'aprovació de la Llei 14/1986, del 25 d'abril, general de sanitat, es va produir un avanç en la universalització de l'assistència sanitària de cobertura pública que ha fet que gairebé la totalitat de la població tingui garantit l'accés a aquests serveis sanitaris. Tanmateix, arran de la crisi econòmica s'han adoptat algunes mesures legislatives que es poden considerar una fractura del que ha de ser un sistema nacional de salut fonamentat en l'accés universal.

La present Llei té com a objectiu assolir definitivament la universalització de l'assistència sanitària de cobertura pública, eliminant qualsevol desigualtat que pogués existir entre les persones residents a Catalunya, donant un compliment efectiu al que estableix el precitat article 23.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i, fins i tot, a les normes internacionals sobre drets humans, com la Declaració Universal de Drets Humans que, a l'article 25.1, estableix que tota persona té, entre d'altres, dret a l'assistència mèdica. En aquest sentit, s'ha de fer avinent que, en relació a la restricció a l'accés a l'assistència sanitària, el Comitè de Drets Econòmics, Socials i Culturals de Nacions Unides, en maig de 2012, ja va instar a què l'assistència sanitària abastés a totes les persones residents, amb independència de la seva situació administrativa.

Així la universalització de l'assistència sanitària no és només un deure moral ineludible sinó que és una obligació derivada de les normes internacionals, ja que, un cop acceptades aquestes, tenen un valor jeràrquic superior al qual s'han d'ajustar les normes internes que regulen els drets de les persones.

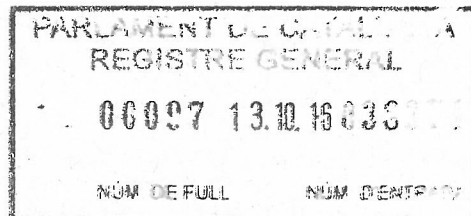
D'acord amb això, aquesta Llei estableix solemnement que totes les persones residents a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària pública a càrrec del Servei Català de la Salut, culminant en el nostre territori la universalització de l'assistència sanitària.

Article 1

Dret universal a l'assistència sanitària

Totes les persones residents a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària pública a càrrec del Servei Català de la Salut.

Article 2

Condicions d'accés

2.1 L'accés de les persones que tinguin la condició d'assegurats, beneficiaris o assimilats del Sistema Nacional de Salut, s'ha d'ajustar al que estableix la normativa sectorial específica per la qual se'ls hagi reconegut aquesta condició.

2.2 L'accés de les persones que no tinguin la condició d'assegurats, beneficiaris o assimilats del Sistema Nacional de Salut requereix que acreditin la residència a Catalunya i que no tenen accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec d'una entitat diferent del Servei Català de la Salut.

2.3 Als efectes d'aquesta Llei s'entén que són residents les persones que estiguin empadronades en un municipi de Catalunya, sense perjudici que reglamentàriament es puguin establir altres criteris d'arrelament.

2.4 Les persones que no tinguin la condició d'assegurats, beneficiaris o assimilats del Sistema Nacional de Salut i que a l'entrada en vigor d'aquesta Llei tinguin reconegut l'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut la continuaran gaudint en les mateixes condicions; sense perjudici que hi puguin renunciar i acollir-se al que estableix l'article 1, d'acord amb el que s'estableixi en el desenvolupament reglamentari.

Article 3

Contingut de l'assistència sanitària

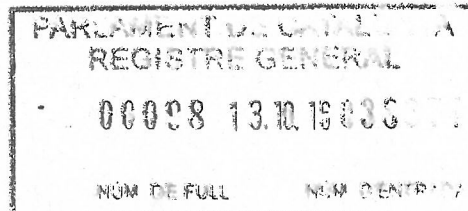
3.1 Totes les persones residents a Catalunya que tinguin dret a l'assistència sanitària a càrrec del Servei Català de la Salut tenen dret a les prestacions fixades en cada moment pels serveis sanitaris del Sistema Nacional de Salut, de conformitat amb el contingut que tinguin establert per la normativa sectorial específica.

3.2 En tot cas, les persones que es trobin a Catalunya i que no tinguin la condició de residents, segons estableix l'article 2.3, tenen dret a l'assistència sanitària d'urgència si contreuen malalties greus o tenen accidents, sigui quina en sigui la causa, i a la continuïtat d'aquesta atenció fins a la situació d'alta mèdica, sens perjudici que aquestes persones o, si s'escau, els tercers obligats legalment o contractualment a assumir aquestes despeses s'hagin de fer càrrec del pagament del cost de l'assistència rebuda.

3.3 L'assistència sanitària d'urgència prevista en l'apartat segon d'aquest article serà a càrrec del Servei Català de la Salut en cas que no hi hagi un tercer obligat legalment o contractualment a assumir les despeses corresponents i la persona que hagi rebut l'assistència acreditada, d'acord amb el que s'estableixi reglamentàriament, la insuficiència de recursos econòmics.

Article 4

Àmbit territorial

Les persones que no tinguin la condició d'assegurats, beneficiaris o assimilats del Sistema Nacional de Salut que acreditin la residència a Catalunya i que no tenen accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec d'una entitat diferent del Servei Català de la Salut tenen dret només a l'assistència sanitària que es presti dins el territori de Catalunya.

Disposició addicional

Única

Les persones que no tinguin la condició d'assegurats, beneficiaris o assimilats del Sistema Nacional de Salut i que, en virtut d'aquesta Llei, tinguin accés a l'assistència sanitària pública a càrrec del Servei Català de la Salut, hauran de rescabalar les despeses de l'assistència sanitària rebuda si s'acredita que el seu accés s'ha realitzat en frau de llei.

Disposició derogatòria

Es deroga la Llei 21/2010, del 7 de juliol, d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut.

Disposicions finals

Primera

Procediment per al reconeixement del dret d'assistència

El procediment de reconeixement del dret a l'assistència sanitària a càrrec del Servei Català de la Salut a les persones que no tinguin la condició d'assegurats, beneficiaris o assimilats del Sistema Nacional de Salut s'ha d'establir per reglament. En tot cas, el silenci administratiu tindrà caràcter desestimatori.

Segona

Aplicació i desplegament

S'autoritza el Govern perquè dicti les disposicions reglamentàries necessàries per a aplicar i desplegar aquesta Llei.

Tercera

Entrada en vigor

Aquesta Llei entra en vigor el mateix dia de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.